

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.643 van 16 september 2026
in de zaak A. 244.586/XIV-39.778**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Charles Buytaert
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 112/15
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Financiën
Centrale rechtskundige dienst FOD Financiën
North Galaxy – Toren B, 26ste verdieping
met kantoren te 1030 Brussel
Koning Albert II-laan 33, bus 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 april 2025, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing dd. 7 [lees: 3] januari 2025 van de Belgische Staat, Federale overheidsdienst Financiën, Algemene Administratie van de Thesaurie tot afwijzing van het verzoek van Verzoekster tot toestemming voor de vrijgave van bij Tinkoff Bank JSC aangehouden en bij NSD gedeponeerde effecten en couponbetalingen en overdracht van deze effecten en couponbetalingen richting een rekening aangehouden door Verzoekster bij Mind-Money.EU (Cyprus).”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 september 2026.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charles Buytaert, die verschijnt voor verzoekster en adviseurs Selim Dedeli en Ann Lauwers, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Alexander Van Steenberge heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

Betreffende verzoekster

3.1. Verzoekster is een niet-gesanctioneerde persoon die eigenaar is van financiële producten bij de Tinkoff Bank JSC (hierna: T-Bank). T-Bank houdt deze producten aan op rekeningen bij de Russische ‘National Settlement Depository’ (hierna: NSD) die ze op haar beurt heeft gedeponereerd bij de nv Euroclear Bank te Brussel.

De financiële producten van verzoekster bij T-Bank worden bevroren naar aanleiding van de opname van de NSD in bijlage I bij de Verordening nr. 269/2014 van 17 maart 2014 ‘betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen’ (hierna: Verordening nr. 269/2014). Deze entiteit is sedert 3 juni 2022 opgenomen in bijlage I, onder de rubriek ‘Entiteiten’ (punt 101) bij Verordening (EU) nr. 269/2014.

Op 25 februari 2023 wordt ook de T-Bank opgenomen op de lijst in bijlage I van verordening nr. 269/2014 onder de rubriek ‘Entiteiten’ (punt 200).

Betreffende de bestreden beslissing

3.2. Met een verzoek van 13 september 2023 vraagt verzoekster om de vrijgave van de door haar bij T-Bank aangehouden en bij NSD gedeponeerde effecten en couponbetalingen, evenals om overdracht van deze effecten en couponbetalingen richting een rekening aangehouden door verzoekster bij Mind-Money.EU (Cyprus).

3.3. Op 3 januari 2025 weigert de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie van de FOD Financiën (hierna: AAT) de aanvraag van verzoekster tot vrijgave op grond van de volgende overwegingen:

“[...]

Gelet op de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten;

Gelet op het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten;

Gelet op het ministerieel besluit van 13 december 2023 houdende delegatie van de bevoegdheid om beslissingen te nemen krachtens artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de

tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten; Gelet op het feit dat NSD is toegevoegd aan Bijlage I van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 zoals bedoeld in artikel 2 van diezelfde Verordening, door Uitvoeringsverordening (EU) 2022/878 van de Raad van 3 juni 2022 tot uitvoering van Verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen;

Gelet op het feit dat Tinkoff Bank JSC is toegevoegd aan Bijlage I van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 zoals bedoeld in artikel 2 van diezelfde Verordening, door Uitvoeringsverordening (EU) 2023/429 van de Raad van 25 februari 2023 tot uitvoering van Verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen;

1. Betreffende de toepassing van artikel 6, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014

Gelet op artikel 6, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 dat bepaalt dat in afwijking van artikel 2 en mits een betaling verschuldigd is door een in bijlage I vermelde natuurlijke persoon, rechtspersoon, entiteit of lichaam op grond van een contract of overeenkomst die door deze is gesloten of op grond van een verplichting die voor hem is ontstaan vóór de datum waarop de betrokken natuurlijke persoon, rechtspersoon, entiteit of lichaam in bijlage I werd opgenomen, de bevoegde autoriteiten van de lidstaten, onder door hen passend geachte voorwaarden, toestemming kunnen verlenen voor de vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen, indien de betrokken bevoegde autoriteit heeft vastgesteld dat:

- a) de tegoeden of economische middelen worden gebruikt voor een betaling door een natuurlijke persoon, rechtspersoon, entiteit of lichaam vermeld in bijlage I; en
- b) de betaling niet in strijd is met artikel 2, lid 2;

a. Houdende de directe contractuele relatie tussen [verzoekster] en Tinkoff Bank JSC

Aangezien het vrijstellingsverzoek ingediend namens [verzoekster] betrekking heeft op bevroren effecten en couponbetalingen aangehouden bij Tinkoff Bank JSC en deze entiteit opgenomen is in Bijlage I bij de voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 door Uitvoeringsverordening (EU) 2023/429 van de Raad van 25 februari 2023 tot uitvoering van Verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen;

Op 25 februari 2023 heeft de Raad van de Europese Unie een lid *2quinquies* aan artikel 6ter van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 toegevoegd dat de vrijgave van aan Tinkoff Bank JSC toebehorende tegoeden mogelijk maakt. Deze toevoeging aan artikel 6ter toont aan dat het nodig was om een afzonderlijke afwijking, die losstaat van artikel 6, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) 269/2014, vast te stellen;

b. Houdende de indirecte relatie tussen [verzoekster] en NSD

Aangezien voormeld artikel 6, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014, vereist dat het hierbij gaat omtrent een betaling verschuldigd door een in bijlage I vermelde natuurlijke persoon, rechtspersoon, entiteit of lichaam, in dit geval NSD;

Aangezien deze betaling verschuldigd moet zijn op grond van een contract of overeenkomst gesloten door of op grond van een verplichting ontstaan voor NSD met uw cliënte, [verzoekster], vóór de datum waarop NSD in bijlage I van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 werd opgenomen;

Aangezien uw cliënte, [verzoekster], geen directe juridische relatie heeft met NSD waardoor artikel 6, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 niet van toepassing kan zijn daar de voorwaarden van dit artikel niet vervuld zijn;

Aangezien de verplichting in hoofde van NSD om de effecten die in het bezit zijn van uw cliënte, [verzoekster], over te dragen, ontstaan is op het ogenblik van het indienen van het vrijstellingsverzoek, namelijk 13 september 2023. Bijgevolg is de verplichting ontstaan na de datum waarop NSD werd opgenomen in Bijlage I bij de Verordening (EU) nr. 269/2014;

Aangezien het vrijstellingsverzoek ingediend namens [verzoekster] betrekking heeft op bevroren effecten en couponbetalingen gedeponneerd bij NSD en deze entiteit opgenomen is in Bijlage I bij de voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 door Uitvoeringsverordening (EU) 2022/878 van de Raad van 3 juni 2022 tot uitvoering van Verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen;

Op 6 oktober 2022 heeft de Raad van de Europese Unie een vijfde lid aan artikel 6ter van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 toegevoegd dat de vrijgave van bij NSD aangehouden of gedeponeerde tegoeden mogelijk maakt. Deze toevoeging aan artikel 6ter toont aan dat het nodig was om een afzonderlijke afwijking, die losstaat van artikel 6, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) 269/2014, vast te stellen;

2. Betreffende de toepassing van artikel 6ter, lid 2^{quinquies} van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014

Gelet op artikel 6ter, lid 2^{quinquies} van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 dat bepaalt dat in afwijking van artikel 2 de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, onder voorwaarden die zij passend achten, toestemming kunnen verlenen voor de vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen die toebehoren aan de op de lijst in bijlage I onder de rubriek 'Entiteiten' onder de nummers 198, 199 en 200 geplaatste entiteiten, of voor de beschikbaarstelling van bepaalde tegoeden of economische middelen aan die entiteiten, nadat zij hebben vastgesteld dat de betrokken tegoeden of economische middelen noodzakelijk zijn om uiterlijk op 26 augustus 2023 verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten, met inbegrip van correspondentbankrelaties die vóór 25 februari 2023 met die entiteiten zijn gesloten, te beëindigen (...);

Aangezien deze afwijking voorzien in voormeld artikel 6ter, lid 2^{quinquies} van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 noodzakelijk moest zijn om uiterlijk 26 augustus 2023 verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten die met Tinkoff Bank JSC zijn gesloten, te beëindigen;

Aangezien de Algemene Administratie van de Thesaurie op 17 april 2024 een door [verzoekster] ondertekende intentieverklaring houdende de beëindiging van de verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten gesloten met Tinkoff Bank JSC mocht ontvangen;

Aangezien deze intentieverklaring evenwel geen datum bevat waardoor deze intentieverklaring een onvoldoende bewijs is van beëindiging van de verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten gesloten tussen uw cliënte, [verzoekster], en Tinkoff Bank JSC vóór de uiterste datum van 26 augustus 2023, zoals voorzien in voormeld artikel 6ter, lid 2^{quinquies} van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014;

Aangezien deze intentieverklaring daarnaast enkel geadresseerd is aan de Algemene Administratie van de Thesaurie en er bijgevolg geen bewijs werd geleverd dat uw cliënte, [verzoekster], haar makelaar, Tinkoff Bank JSC, op de hoogte heeft gesteld van haar intentie tot beëindiging van haar makelaarsovereenkomst gesloten op 13 december 2021;

Aangezien de Algemene Administratie van de Thesaurie – gelet op bovenstaande – oordeelt dat uw cliënte, [verzoekster], niet bewijst dat er een beëindiging was van de verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten gesloten tussen [verzoekster] en Tinkoff Bank JSC vóór de uiterste datum van 26 augustus 2023, zoals voorzien in voormeld artikel 6ter, lid 2^{quinq}ues van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014;

Aangezien de uiterste datum van 26 augustus 2023 is verstreken en er bijgevolg niet langer kan worden vastgesteld dat de afwijking noodzakelijk zal zijn om uiterlijk op 26 augustus 2023 een einde te maken aan de verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten die met Tinkoff Bank JSC zijn gesloten;

De Algemene Administratie van de Thesaurie kan niet langer de vrijgave en overdracht van effecten en de betalingen van coupons met betrekking tot deze effecten die aangehouden zijn bij Tinkoff Bank JSC en bij Euroclear zijn bevroren, toestaan op grond van voormeld artikel 6ter, lid 2^{quinq}ues van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 en bevestigt dat uw bij NSD gedeponeerde en bij Euroclear bevroren tegoeden bevroren moeten blijven op grond van artikel 2, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014.

3. Betreffende de toepassing van artikel 6ter, vijfde lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014

Gelet op artikel 6ter, vijfde lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 ingevoerd door Verordening (EU) 2022/1905 van de Raad van 6 oktober 2022 tot wijziging van Verordening (EU) nr. 269/2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen, dat bepaalt dat in afwijking van artikel 2 de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, op door hen passend geachte voorwaarden, toestemming kunnen verlenen voor de vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen die toebehoren aan de onder nummer 101 in bijlage I vermelde entiteit, of voor de beschikbaarstelling van bepaalde tegoeden of economische middelen aan die entiteit, nadat zij hebben vastgesteld dat de betrokken tegoeden of economische middelen noodzakelijk zijn om uiterlijk op 7 januari 2023 verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten, die vóór 3 juni 2022 met die entiteit zijn gesloten of waarbij die entiteit vóór 3 juni 2022 anderszins betrokken was, te beëindigen;

Aangezien deze afwijking voorzien in voormeld artikel 6ter, vijfde lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 noodzakelijk moest zijn om uiterlijk 7 januari 2023 verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten die met NSD zijn gesloten of waarbij NSD anderszins betrokken was, te beëindigen;

Aangezien de Algemene Administratie van de Thesaurie op 29 oktober 2024 een kopie mocht ontvangen van de brief van Tinkoff Bank JSC met onderstaande inhoud:

(...) Note that both applications were submitted for all foreign securities listed in the depository of JSC 'Tinkoff Bank' as of 21 November 2022, except for those securities with ISINs beginning with 'RU', and not separately for each investor not on the EU and US sanctions blocking list. In this case, if an investor is not on the EU and US blocking sanctions lists, in order to check which securities of the investor have been included in our circulation, the investor may order a DEPO account statement as of 21 November 2022 (to obtain a DEPO account statement, an information transaction order must be submitted).

Vrije vertaling: Houd er rekening mee dat beide aanvragen zijn ingediend voor alle buitenlandse effecten die op 21 november 2022 in het depot van JSC 'Tinkoff Bank' zijn genoteerd, met uitzondering van die effecten met ISINs die beginnen met 'RU', en niet afzonderlijk voor elke belegger die niet op de EU- en VS-sanctielijsten staat. In dit geval, als een belegger niet op de EU- en VS-sanctielijsten staat, kan de belegger, om te controleren welke effecten van de belegger in onze circulatie zijn

opgenomen, een DEPO rekeningoverzicht bestellen per 21 november 2022 (om een DEPO-rekeningoverzicht te verkrijgen, moet een informatieverzoek worden ingediend).

Aangezien het vrijstellingsverzoek ingediend namens [verzoekster] betrekking heeft op het bekomen van toestemming voor de vrijgave van onderstaande bij Tinkoff Bank JSC aangehouden en bij NSD gedeponeerde effecten:

- 179 eenheden van de effecten met ISIN US48581R2058;
- 10 eenheden van de effecten met ISIN GG00BP6T1X57;
- 1025,5 eenheden van de effecten met ISIN USP0R38AAA53;
- 70 eenheden van de effecten met ISIN XS2339944303.

Aangezien de brief vanwege Tinkoff Bank JSC niet kan beschouwd worden als een uitdrukkelijke bevestiging dat uw cliënte, [verzoekster], was opgenomen in de groepsvrijstelling ingediend door de makelaar van [verzoekster], namelijk Tinkoff Bank JSC;

Aangezien de brief vanwege Tinkoff Bank JSC daarnaast verwijst naar de mogelijkheid tot het opvragen van een rekeningoverzicht per 21 november 2022 aan de hand waarvan uw cliënte, [verzoekster], kan controleren welke effecten werden opgenomen in de groepsvrijstelling ingediend door haar makelaar, namelijk Tinkoff Bank JSC. Aangezien geen bewijs werd geleverd dat dergelijk rekeningoverzicht werd opgevraagd waardoor de Algemene Administratie van de Thesaurie bijgevolg niet kan nagaan of de hierboven vermelde effecten reeds werden opgenomen in de groepsvrijstelling van Tinkoff Bank JSC;

Aangezien het vrijstellingsverzoek ingediend op 13 september 2023 namens [verzoekster] bijgevolg niet kan beschouwd worden als een individualisering van de groepsvrijstelling ingediend door de makelaar van [verzoekster], namelijk Tinkoff Bank JSC, waardoor het verzoek ingediend op 13 september 2023 moet beschouwd worden als een afzonderlijk en individueel verzoek;

Aangezien deze uiterste datum van 7 januari 2023 is verstreken en er bijgevolg niet langer kan worden vastgesteld dat de afwijking noodzakelijk zal zijn om uiterlijk op 7 januari 2023 een einde te maken aan de verrichtingen, contracten of andere overeenkomsten die met NSD zijn gesloten of waarbij NSD anderszins betrokken was;

De Algemene Administratie van de Thesaurie kan niet langer de vrijgave en overdracht van bij Tinkoff Bank JSC aangehouden en bij NSD gedeponeerde effecten en couponbetalingen toestaan op grond van voormeld artikel 6ter, lid 2quinquies en voormeld artikel 6ter, vijfde lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014 en bevestigt dat uw bij NSD gedeponeerde en bij Euroclear bevroren tegoeden bevroren moeten blijven op grond van artikel 2, eerste lid van voornoemde Verordening (EU) nr. 269/2014.

Uw cliënt kan tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring indienen bij de afdeling bestuursrechtspraak bij de Raad van State binnen de 60 dagen volgend op de kennisgeving ervan. Het verzoekschrift wordt ofwel per post aangetekend verzonden naar de griffie van de Raad van State, Wetenschapsstraat 33 te 1040 Brussel, ofwel wordt het ingediend volgens de elektronische procedure via de beveiligde website e-ProAdmin [...].

Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing wordt met een e-mail van 7 januari 2025 aan de raadsman van verzoekster meegedeeld.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat T-Bank op 30 november 2022 met een zogenaamd groepsderogatieverzoek – met als bijlage een overzicht van de tegoeden en economische middelen (met opgave van de ISIN-Code) waarop het derogatieverzoek betrekking heeft – om vrijgave heeft verzocht. Dit groepsderogatieverzoek wordt bij een beslissing van 20 december 2023 van de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie afgewezen. Ter terechtzitting wordt door de beide partijen bevestigd dat, bij hun weten, geen beroep tegen deze beslissing is ingediend.

3.5. Nadat bij beschikking van 21 april 2026 de dag van de terechtzitting werd vastgesteld op 2 september 2026 is de wet van 15 juli 2026 ‘tot omzetting van Richtlijn (EU) 2024/1226 van het Europees Parlement en de Raad van 24 april 2024 betreffende de definitie van strafrechtelijke delicten en van sancties voor de schending van beperkende maatregelen van de Unie en tot wijziging van Richtlijn (EU) 2018/1673 en andere bepalingen’ afgekondigd (*BS* 28 juli 2026) (hierna: wet van 15 juli 2026).

Bij artikel 34 van die wet, dat luidens artikel 35, tweede lid ervan in werking is getreden op de dag waarop deze wet in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt (zijnde 28 juli 2026) en uitwerking heeft met ingang van 18 december 2023, wordt het hierna genoemde koninklijk besluit van 12 december 2023 dat het bestreden besluit (mede) tot rechtsgrond strekt, bekrachtigd.

Dit artikel 34 luidt:

“Art. 34. Het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten wordt bekrachtigd met ingang van 18 december 2023, de dag van zijn inwerkingtreding.

De Koning kan de bepalingen van het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten, bekrachtigd bij deze wet, wijzigen, aanvullen,

vervangen en opheffen.

Dit besluit wordt opgeheven op de dag dat het koninklijk besluit tot aanduiding van de bevoegde autoriteit bedoeld in artikel 6, § 1, van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten, ingevoegd bij artikel 9, die bevoegd zal zijn voor de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, in werking treedt.”

Artikel 9 van de wet van 15 juli 2026 waarnaar in het hiervoor aangehaalde artikel 34 wordt verwezen, bepaalt:

“Art. 9. Artikel 6 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 2 mei 2019, wordt vervangen als volgt:

‘Art. 6. Behoudens andersluidende voorschriften in andere wettelijke bepalingen duidt de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de bevoegde autoriteiten aan voor:

1° de opsporing en vaststelling van omzeilingen en inbreuken op de beperkende maatregelen zoals gedefinieerd in artikel 1/1, 2° ;

2° het toezicht op de toepassing en de naleving van de beperkende maatregelen zoals gedefinieerd in artikel 1/1, 2° ;

3° het opleggen van de administratieve boetes bedoeld in artikel 15;

4° de uitvoering van de opdrachten en verplichtingen toegekend aan bevoegde autoriteiten door de Europese verordeningen inzake beperkende maatregelen van de Unie zoals gedefinieerd in artikel 1/1, 2°.

Behoudens de in deze wet vermelde andersluidende voorschriften zijn de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering van toepassing op de opsporing, de vaststelling en vervolging van de omzeiling of inbreuken bedoeld in dit hoofdstuk.’.”

3.6. Na de sluiting van het debat in de voorliggende zaak heeft de Raad van State met zijn arrest nr. 267.613 van 11 september 2026, (<https://www.raadvst-consetat.be/arr.php?nr=267613>) in de zaak met rolnummer A.243.220/VI-23.168 de in die zaak bestreden weigeringsbeslissing van de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie van de FOD Financiën tot vrijgave van de (betrokken) bevroren tegoeden vernietigd omwille van de onbevoegdheid van de steller van de akte (zie nog *infra*).

IV. Onderzoek van het in het auditoraatsverslag ambtshalve aangevoerde middel

Ambtshalve middel: onbevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing

4. In zijn verslag werpt het met het onderzoek van de zaak belaste lid van het auditoraat ambtshalve een middel op dat is ontleend aan de onbevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing, zijnde een vernietigingsgrond die de openbare orde raakt. Het gebrek aan de wettelijk vereiste rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is gesteund, is, aldus het auditoraatsverslag, eveneens een onwettigheid die de openbare orde aanbelangt en ambtshalve door de Raad van State wordt gesanctioneerd. In dergelijk geval, zo luidt het verslag, volgt uit de tekst van artikel 159 van de Grondwet dat de rechter ertoe is gehouden om een reglementaire bepaling waarvan hij de onwettigheid vaststelt, buiten toepassing te verklaren en, vervolgens, de bestreden beslissing waarop deze is gesteund wegens gebrek aan rechtsgrond te vernietigen.

De auditeur-verslaggever besluit op grond van het door hem gevoerde onderzoek tot de gegrondheid van het ambtshalve middel omdat de bestreden beslissing is gesteund op een onwettige rechtsgrond. Hij oordeelt dan ook dat de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie de bevoegdheid ontbeert om de bestreden beslissing over het verzoek tot vrijgave te nemen, in essentie op grond van de hiernavolgende overwegingen (voetnoten weggelaten):

“[...]”

II. Verordening (EU) nr. 269/2014

4. De aanvraag is gesteund op de Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad van 17 maart 2014 ‘betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen’ (hierna: Verordening (EU) nr. 269/2014), meer bepaald op vrijgavegronden in de artikelen 6 en 6ter, lid 2*quinqüies*, 6ter, lid 5, van deze verordening.

5. Artikel 2 van de Verordening (EU) nr. 269/2014 houdt een algehele bevroeringsmaatregel in. Alle tegoeden en economische middelen van personen, entiteiten of lichamen vermeld in bijlage I, of met hen verbonden partijen, worden bevroren en mogen noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks ter beschikking worden gesteld aan of ten behoeve van hen.

6. Artikel 2*bis* en artikel 4 e.v. van Verordening (EU) nr. 269/2014 voorzien in vrijgavegronden. Het komt aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten toe om, vaak ‘onder voorwaarden die zij passend achten’, toestemming te verlenen voor de vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen. Zo kan de bevoegde nationale autoriteit bankoverschrijvingen verkiezen boven contante betalingen als passende waarborg dat de doelstelling van de opgelegde sanctie niet wordt doorkruist en de verleende vrijstelling niet wordt misbruikt.

Logischerwijze volgt uit het voorgaande dat enkel de autoriteiten die bevoegd zijn om de vrijgave toe te staan, bevoegd zijn om de passende voorwaarden te bepalen waaronder zij deze vrijgave verlenen.

7. De vrijgave van bevroren goederen in artikel 2bis, lid 2, van de Verordening (EU) nr. 269/2014 kan een algemeen karakter aannemen en bijgevolg reglementair van aard zijn (eigen bandrukking): *‘In gevallen die niet onder lid 1 van dit artikel vallen en in afwijking van artikel 2 kunnen de bevoegde autoriteiten, onder de **algemene** of specifieke voorwaarden die zij passend achten, specifieke of **algemene toestemmingen** verlenen om bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen vrij te geven of om bepaalde tegoeden of economische middelen beschikbaar te stellen, op voorwaarde dat die tegoeden of economische middelen noodzakelijk zijn voor uitsluitend humanitaire doeleinden in Oekraïne.’*

Daarentegen verplichten de andere gronden tot vrijgave, zoals o.m. bepaald in de artikelen 6 en 6ter, lid 2quinquies, 6ter, lid 5, van de verordening, op zichzelf gelezen, niet dat deze vrijgave en de passende voorwaarden de vorm aannemen van een reglementaire akte, met algemene en abstracte draagwijdte.

8. Krachtens artikel 288, tweede lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft de verordening *‘een algemene strekking, (...) is [zij] verbindend in al haar onderdelen en is [zij] rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat’*.

Behoudens in gevallen waarin de verordening enige ruimte laat voor verdere discretionaire uitvoering, betekent die rechtstreekse toepasselijkheid dat er geen optreden van de lidstaten vereist is om de bepalingen van een verordening in hun interne rechtsorde te integreren.

9. De uitvoering van een Europese verordening door de lidstaten of de door hen aangewezen bevoegde autoriteiten moet plaatsvinden in overeenstemming met de regels van het eigen constitutionele bestel en dus met inachtneming van de geldende bevoegdheidsregels.

Artikel 16, lid 1, van de Verordening (EU) 269/14 bepaalt in dit verband dat de lidstaten de in deze verordening bedoelde bevoegde autoriteiten aanwijzen en hen op de in bijlage II vermelde websites identificeren.

10. De aanwijzing van de Administrateur-Generaal van de Thesaurie als ‘bevoegde autoriteit’ in de zin van Verordening (EU) nr. 269/2014 staat er niet aan in de weg dat aan hem slechts de bevoegdheid kan worden gedelegeerd om vrijgave van bevroren goederen te verlenen in overeenstemming met de grondwettelijke bepalingen ter zake.

De bevoegdheid van [de] Administrateur-Generaal van de Thesaurie kan bijgevolg geen rechtsgrond vinden in de Verordening (EU) nr. 269/2014. De verordening laat, zoals hiervoor is gesteld, het aan de lidstaten over om de bevoegde instantie aan te wijzen.

III. Belgische delegatieleer

11. Bij de aanwijzing van de bevoegde autoriteit dient te worden gekeken naar het leerstuk van de (sub)delegatie van bevoegdheid in België met een principieel delegatieverbod.

11.1. Artikel 33, tweede lid, Grondwet bepaalt dat de machten worden uitgeoefend op de wijze die de Grondwet vaststelt. Hieruit volgt dat de administratieve overheid slechts beschikt over de bevoegdheden die haar door de Grondwet of de wet, het decreet of de ordonnantie uitdrukkelijk zijn toegewezen, en deze moet uitoefenen op de bij die normen voorgeschreven wijze.

Het legaliteitsbeginsel vormt een hoeksteen van het Belgische grondwettelijke bestel. Krachtens artikel 105 Grondwet bezit de Koning geen andere machten dan die welke de Grondwet en de krachtens de Grondwet zelf vastgestelde bijzondere wetten hem uitdrukkelijk toekennen.

In zijn specifieke betekenis houdt het legaliteitsbeginsel in dat de Grondwet de regelingsbevoegdheid voor een bepaalde materie in beginsel aan de wetgever voorbehoudt. In dit verband bepaalt artikel 16 van de Grondwet: *‘Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemenen nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling’*.

De Raad van State past bovendien een strengere toetsing toe wanneer de delegatie betrekking heeft op maatregelen die raken aan grondrechten of openbare vrijheden. De voorrang van de wetgevende macht is een staatrechtelijk beginsel. Dit beginsel neemt niet weg dat de uitvoering van de wet toekomt aan de Koning.

11.2. De toelaatbaarheid van delegatie van regelgevende bevoegdheid wordt strenger beoordeeld dan die van individuele beslissingsbevoegdheid, hoewel de voorgaande beginselen op beide van toepassing zijn. Volgens J. Van Nieuwenhove kan een verklaring hiervoor worden gevonden *‘in het gegeven dat individuele beslissingen veel eerder dan rechtsregels beschouwd kunnen worden als ondergeschikte aspecten waarvoor het principiële delegatieverbod niet geldt. Individuele beslissingsbevoegdheid komt in beginsel toe aan de uitvoerende macht. Binnen de uitvoerende macht kan die bevoegdheid in grote mate worden gedelegeerd, zolang aan de inhoudelijke en formele vereisten, zowel vervat in regelgeving als in de rechtspraak, is voldaan.’*

11.3. Op grond van de artikelen 37, 105 en 108 Grondwet komt de verordenende bevoegdheid op federaal niveau uitsluitend toe aan de Koning. De Koning kan de hem door de wet opgedragen verordenende bevoegdheid niet aan een minister overdragen. Subdelegatie van verordenende bevoegdheid is slechts toelaatbaar indien zij betrekking heeft op detail- of uitvoeringsmaatregelen van bijkomende aard.

De toetsing is des te strenger wanneer verordenende bevoegdheid wordt gedelegeerd aan een overheidsdienst of een ambtenaar die geen politieke verantwoording verschuldigd is aan het Parlement.

De afdeling Wetgeving heeft reeds herhaaldelijk, en onder andere in haar adviezen van 74.400/4 en 71.359/4 opgemerkt dat *‘personeelsleden van het bestuur (...) ten aanzien van het Parlement geen politieke verantwoording verschuldigd [zijn] voor hun daden en [dat] het feit dat aan hen verordenende bevoegdheden verleend zouden worden, (...) afbreuk [doet] aan de eenheid van de verordeningsbevoegdheid. Subdelegatie aan die personeelsleden is in principe dan ook onaanvaardbaar. Gelet evenwel op het hiërarchisch gezag dat de minister over zijn bestuurslichamen uitoefent, kan het verlenen van een dergelijke bevoegdheid alleen bij uitzondering aanvaard worden als ze betrekking heeft op het vaststellen van maatregelen van louter bestuur of van in hoofdzaak technische maatregelen; die maatregelen moeten van dien aard zijn dat voor het treffen daarvan geen politieke beoordeling vereist is van de keuzes die daarbij gemaakt worden en dat daarbij beginselen ten uitvoer gelegd worden die vooraf in hogere regelingen vastgelegd zijn.’*

11.4. De machtiging waarmee de bevoegde minister een ambtenaar machtigt om de betrokken beslissingen te nemen, moet formeel worden vastgelegd in een delegatiebesluit.

11.5. Een delegatie moet uitgelegd worden in de gehele context van de relevante rechtsregels.

IV. De delegatiebepalingen die de Administrateur-generaal van de Thesaurie voor België als bevoegde autoriteit aanwijzen

12. Tot aanwijzing van de Administrateur-generaal van de Thesaurie voor België als bevoegde autoriteit in de zin van de Verordening (EU) nr. 269/2014 is de volgende regelgeving van belang:

- Wet van 13 mei 2003 ‘inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten’ (hierna: ‘wet 13 mei 2003’);
- Koninklijk besluit van 12 december 2023 ‘tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten’ (hierna: ‘KB 12 december 2023’);
- Ministerieel besluit van 13 december 2023 ‘houdende delegatie van de bevoegdheid om beslissingen te nemen krachtens artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten’ (hierna: ‘MB 13 december 2023’).

Wet 13 mei 2003

13. Artikel 2 van de wet 13 mei 2003 bevat een bijzonder brede machtigingsbepaling aan de Koning: *‘De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de maatregelen nemen die noodzakelijk zijn voor de tenuitvoerlegging:*

- van gemeenschappelijke optredens of standpunten aangenomen krachtens de artikelen 25, 28 en 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en voor gevallen als bedoeld in de artikelen 75, 215 en 352 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;

- van verordeningen aangenomen krachtens artikel 288 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie of van beschikkingen genomen in toepassing van deze verordeningen en voor gevallen als bedoeld in de artikelen 75, 215 en 352 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.’

14. De afdeling Wetgeving was bijzonder kritisch bij deze ruime machtiging aan de Koning (eigen benadrukking): *‘1. Artikel 2 van het ontwerp voorziet in een delegatie aan de Koning om ‘de maatregelen (te) nemen die noodzakelijk zijn voor de tenuitvoerlegging van de maatregelen genomen door de Raad van de Europese Unie teneinde de betrekkingen met sommige Staten te onderbreken of te beperken’, in een reeks domeinen die in de bepaling op niet-exhaustieve wijze worden opgesomd.*

Volgens de memorie van toelichting gaat het hier om een bevoegdheid van de Koning waarbij Hij ‘handelt binnen de duidelijk afgebakende grenzen van zijn uitvoerende bevoegdheid’.

De opsomming in artikel 2 van het ontwerp geeft slechts enkele voorbeelden van beperkende maatregelen die over het algemeen voorkomen in de verschillende communautaire verordeningen die thans van kracht zijn, maar de ontworpen wet zegt niets over de juridische mechanismen en de procedures die in het interne rechtsbestel moeten worden ingevoerd om de doeltreffendheid van die beperkende maatregelen te waarborgen. De ontworpen bepaling specificiert niet het inhoudelijke aspect van de uitvoeringsmaatregelen die de Koning aldus kan nemen. De Raad van State heeft evenmin op basis van de hem verstrekte uitleg de inhoud van die maatregelen nauwkeurig kunnen beoordelen.

Hoe dan ook is hierboven uiteengezet dat de wetgever overeenkomstig artikel 105 van de Grondwet 12 de Koning de bevoegdheid kan verlenen de nadere regels voor de tenuitvoerlegging van de Europese maatregelen uit te werken 13, ongeacht of die Europese maatregelen hun grondslag ontleen aan het enkele artikel 12 van het voornoemde Verdrag van 7 februari 1992, dan wel aan de artikelen 60, lid 1, en 301 van het voornoemde Verdrag van 25 maart 1957.

Die bevoegdheidsopdracht mag niet onbeperkt zijn. Daarbij moeten immers de bevoegdheden voorbehouden aan de wetgever in acht worden genomen, die ongetwijfeld in het geding zijn, daar de voorgenomen maatregelen ernstig afbreuk kunnen doen aan onder meer het eigendomsrecht, de vrijheid van handel en het vrije verkeer van vreemdelingen die tot verblijf of vestiging in België zijn toegelaten. De wetgever moet op zijn minst de algemene principes bepalen die bij het optreden van de Koning in acht moeten worden genomen.

2. De Raad van State vraagt zich bovendien af wat de precieze draagwijdte is van de machtiging aan de Koning om de maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn ‘voor de tenuitvoerlegging van de beperkingen op de toegang tot en het verblijf van personen op het Belgische grondgebied’. [...]

Gelet op de vorenstaande opmerkingen en op die welke zijn gemaakt onder opmerking nr. II, moet artikel 2 van het ontwerp worden herzien.’ [...].

15. Het is op grond van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet aan de Raad van State om wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet.[...] Enkel het Grondwettelijk Hof is krachtens artikel 142 van de Grondwet bevoegd om ‘een wet, een decreet of een in artikel 134 bedoelde regel’ te toetsen.[...]

Dit neemt echter niet weg dat uit het advies van de afdeling Wetgeving blijkt dat bij de beoordeling van de delegatie van bevoegdheid inzake embargo- en bevroeringsmaatregelen een bepaalde gestrengheid is vereist. Een onbeperkte bevoegdheidsdelegatie is immers niet gepast, gelet op het voorbehouden karakter van deze bevoegdheden en op het feit dat bevroering van tegoeden en weigering tot vrijgave ernstig afbreuk kunnen doen aan het eigendomsrecht, de vrijheid van ondernemen en het vrije verkeer van kapitaal en goederen. Er bestaat dan ook behoefte aan een juridisch kader in het interne recht waarvan de algemene principes in een wet moeten worden vastgelegd.

KB 12 december 2023

16. Artikel 2, eerste en tweede lid, van het KB 12 december 2023 bevat de volgende machtigingsbepalingen:

‘De Algemene Administratie van de Thesaurie van de Federale Overheidsdienst Financiën is de bevoegde autoriteit als bedoeld in de Europese bepalingen inzake beperkende maatregelen voor de opdrachten aan haar toegewezen door deze bepalingen in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied.

De minister bevoegd voor financiën of zijn gedelegeerde beslist, met toepassing van de Europese bepalingen inzake beperkende maatregelen, over de toestemming of weigering van elke aanvraag tot:

1° afwijking;

2° beschikbaarstelling of vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen;

3° verrichting;

4° elke andere beslissing in het kader bedoeld in het eerste lid.

[...]

17. Deze delegatiebepalingen zijn onwettig om de volgende redenen.

17.1. Ten eerste zijn zij onverenigbaar met Verordening (EU) nr. 269/2014. Artikel 2, eerste lid, van het KB 12 december 2023 wijst de Algemene Administratie van de Thesaurie aan als bevoegde autoriteit. Uit de verordening volgt dat deze autoriteit de aanvragen tot vrijgave beoordeelt en de voorwaarden vaststelt. Artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit kent de beslissingsbevoegdheid echter toe aan de minister of zijn gedelegeerde. Doordat de beslissingsbevoegdheid niet aan de aangewezen bevoegde autoriteit wordt toegekend, zijn deze bepalingen niet in overeenstemming met de verordening.

17.2. Door de minister of zijn gemachtigde zonder voldoende omkadering deze bevoegdheid toe te kennen, begaat de Koning een ontoelaatbare delegatie. Zoals hiervoor is uiteengezet, dient de regelgever de algemene principes van het juridisch kader vast te leggen.

Bijkomend rijst een specifiek probleem bij artikel 2bis, lid 2, van de verordening, dat de bevoegde autoriteiten toestaat algemene of specifieke toestemmingen onder algemene of specifieke voorwaarden te verlenen voor humanitaire doeleinden. Beslissingen op grond van deze bepaling kunnen verordenend van aard zijn, waardoor de eenheid van de koninklijke verordeningsbevoegdheid in het gedrang komt bij de delegatie van de volledige bevoegdheid aan de minister of zijn gemachtigde.

17.3. De bevoegdheid toegekend aan de Algemene Administratie van de Thesaurie is om dezelfde redenen ontoelaatbaar. Daarenboven is subdelegatie aan ambtenaren of een overheidsdienst zonder rechtspersoonlijkheid, die geen politieke verantwoording dragen, bijzonder problematisch, temeer daar de materie een ernstige inperking van het eigendomsrecht inhoudt in een politiek gevoelige context (oorlog in Oekraïne).

18. Het KB 12 december 2023 dient op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te worden verklaard en kan bijgevolg noch als rechtsgrond dienen voor het ministerieel besluit van 13 december 2023, noch voor het bestreden besluit.

MB 13 december 2023

19. Overeenkomstig artikel 1 MB 13 december 2023 worden de bevoegdheden van de minister gedelegeerd aan de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie van de Federale Overheidsdienst Financiën: *‘De bevoegdheden bepaald in artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten worden gedelegeerd aan de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie van de Federale Overheidsdienst Financiën.’*

20. De bevoegdheidsbezwaren die gelden voor het KB 12 december 2023, gelden des te sterker voor de subdelegatie van de ministeriële bevoegdheid aan de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie van de Federale Overheidsdienst Financiën.

Daarenboven steunt het MB 13 december 2023 immers op een onwettige rechtsgrond. Zoals zonet is aangetoond, dient het KB 12 december 2023 immers buiten toepassing te worden verklaard.

21. Er is meer.

Naast artikel 2, tweede lid, van het KB 12 december 2023 wordt in de aanhef van het MB 13 december 2023 artikel 52 van het koninklijk besluit van 19 juli 2013 ‘tot vaststelling van het organiek reglement van de Federale Overheidsdienst Financiën en van de bijzondere bepalingen die van toepassing zijn op het statutair personeel’ als rechtsgrond vermeld. Deze bepaling luidt als volgt (eigen benadrukking): *‘§ 1. De Minister kan, onder de voorwaarden en binnen de perken die hij bepaalt, aan de houders van een managementfunctie of een staffunctie en de ambtenaren belast met de algemene leiding van een dienst bedoeld in artikel 12 of 13, een gedeelte van de hem verleende bevoegdheden delegeren.*

§ 2. De houders van een managementfunctie of een staffunctie en de ambtenaren belast met de algemene leiding van een dienst bedoeld in artikel 12 of 13 kunnen een gedeelte van de hun verleende bevoegdheden delegeren of subdelegeren.’

Met het MB 13 december 2023 wordt de gehele bevoegdheid die de minister krachtens artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 toekomt, gedelegeerd aan de Administrateur-generaal, zonder dat dit besluit een kader schept waarbinnen de gedelegeerde bevoegdheid moet worden uitgeoefend. 22. Gelet op de onwettigheid van het MB 13 december 2023 dient het overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden verklaard. [...]”.

Replik van de partijen in hun laatste memorie

Betreffende het (gebrek aan) belang van verzoekster bij het ambtshalve aangevoerde middel

Standpunt van de partijen

5. In haar laatste memorie na het auditorsverslag betwist de verwerende partij niet dat het ambtshalve aangevoerde middel de openbare orde aanbelangt. Wel voert zij aan dat in principe een verzoekende partij belang dient te hebben “bij het middel dat zij aanvoert” wat, aldus de verwerende partij, betekent dat “het middel dat geen voordeel verstrekt aan een verzoekende partij, in principe onontvankelijk is”. Zij erkent dat dit beginsel “één uitzondering” kent, namelijk “wanneer een verzoekende partij een middel van openbare orde inroept of een dergelijk middel ambtshalve wordt ingeroepen”. Die uitzondering kent evenwel beperkingen. Zo belet het loutere feit dat een middel wordt aangebracht als een middel van openbare orde, niet dat het niet in aanmerking wordt genomen indien het de loyale procesvoering zou schenden. Voorts heeft het loutere gegeven dat een middel wordt ingeroepen als een middel van openbare orde, op zich niet zonder meer een nietigverklaring tot gevolg. Concreet, stelt de verwerende partij dat in de voorliggende zaak (i) er geen sprake is van een individueel of subjectief belang in hoofde van verzoekster, (ii) noch wordt het algemeen belang gediend door een nietigverklaring op grond van het ambtshalve ingeroepen middel. Immers, (i) een nietigverklaring van de bestreden beslissing strekt er niet toe dat verzoekster een voordeel bekomt: de tegoeden en effecten van verzoekster blijven immers bevroren “daar de bevroening niet het gevolg is van de bestreden beslissing van de Administrateur-generaal, maar wel van de sanctieverordening van de Raad van de EU die rechtstreeks toepasselijk is in de interne rechtsorde”. Bovendien brengt een

eventuele nietigverklaring voor verzoekster die een kans op (her)beoordeling van haar verzoek om vrijgave beoogt te verkrijgen, mee dat zij zich in een nog ongunstigere positie zal bevinden. Niet alleen blijven haar fondsen bevroren, zij maakt ook geen kans meer op een (her)beoordeling van haar verzoek om vrijgave en kan dus “geen beroep meer doen op de in de Verordening nr. 269/2014 voorziene uitzonderingsmogelijkheden op de principiële bevrozing bij gebrek aan een “bevoegde autoriteit”. Een eventuele nietigverklaring op grond van het ingeroepen middel brengt haar derhalve een nog groter nadeel toe omdat zij in een ongunstigere positie wordt geplaatst dan dat het geval is door de bestreden beslissing. Bovendien, meent de verwerende partij dat (ii) het algemeen belang evenmin is gediend door een nietigverklaring op grond van het ingeroepen middel. Het buiten toepassing laten van de reglementaire besluiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, heeft volgens de verwerende partij immers tot gevolg dat “er geen aangewezen ‘bevoegde autoriteit’ in toepassing van artikel 1, c), van Verordening nr. 269/2014 meer overblijft, waardoor er geen beslissingen inzake vrijgave meer kunnen worden genomen en er dus geen vrijgave meer kan worden aangevraagd (afgezien van de vraag of ze nog kan worden toegestaan), wat niet in het belang is van de openbare orde”. Dit heeft o.m. tot gevolg dat enerzijds eventuele verzoekers, die reeds zouden voldoen aan de vereisten voor een vrijgave zoals die bepaald zijn in de sanctieverordening, geen vrijgave kunnen aanvragen en derhalve geen vrijgave kunnen verkrijgen, terwijl anderzijds de reeds verleende toestemmingen tot vrijgave niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt minstens omdat er sprake zal zijn van voldongen feiten. Het algemeen belang is niet gediend wanneer een uitzonderingsbepaling van de sanctieverordening, die trouwens rechtstreeks van toepassing is in de interne rechtsorde, niet meer kan worden toegepast en er dus geen beroep meer kan worden gedaan op de uitzonderingen inzake bevrozing van tegoeden en effecten. De doelstelling die de Europese wetgever met de sanctieverordening beoogde te bereiken, kan dan niet meer worden gerealiseerd wat niet in het belang is van de openbare orde.

6. Wat het door de verwerende partij opgeworpen argument van “gebrek aan belang” bij het ambtshalve aangevoerde middel betreft, repliceert verzoekster in essentie als volgt. Vooreerst wijst zij er op dat het auditoraatsverslag

niet besluit tot een gebrek aan belang, wel integendeel. Verzoekster stelt voorts dat zij wel degelijk belang heeft om het ambtshalve aangevoerde middel gegrond te horen verklaren. Immers bij een vernietiging van de bestreden beslissing dient de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen zodat het de enige manier is voor verzoekster – wat meteen het door haar beoogde voordeel van het vernietigingsberoep is –, om alsnog een vrijgave van haar (voor onbepaalde tijd) bevroren tegoeden te bekomen. De bestreden onwettige beslissing waarbij de vrijgave wordt geweigerd, schaadt verzoeksters belangen en is haar aldus nadelig. Verzoekster wordt aldus belet haar activa te beheren en erover te beschikken. Een nietigverklaring zal onmiskenbaar in het voordeel van verzoekster zijn. Immers heeft de Verordening nr. (EU) nr. 269/2014 alleen de (daartoe bevoegde) nationale autoriteiten het prerogatief verleend om de negatieve gevolgen van de opgelegde sancties voor de betrokken personen te verzachten. De toestemming van de bevoegde nationale (bevoegde) autoriteit is het enige én exclusieve middel om de vrijgave te bekomen van de activa die als gevolg van sancties van de Unie zijn bevroren. Indien de bevoegde nationale autoriteiten niet naar behoren hun bevoegdheden uitoefenen, komt het de nationale rechter toe om de wettigheid van de handelingen van de nationale autoriteit te toetsen. Verzoekster heeft derhalve belang niet alleen bij het voorliggende vernietigingsberoep maar tevens bij het in het auditoraatsverslag ambtshalve aangevoerde middel.

Beoordeling

7. Zoals hiervoor is gebleken betwist de verwerende partij in haar laatste memorie niet dat het in het auditoraatsverslag ambtshalve aangevoerde middel de openbare orde aanbelangt. Wel voert zij aan dat het beginsel dat een verzoekende partij belang moet hebben bij het aangevoerde middel weliswaar “één uitzondering” kent, namelijk “wanneer een verzoekende partij een middel van openbare orde inroept of een dergelijk middel ambtshalve wordt ingeroepen” doch dat die uitzondering beperkingen kent. Zo belet het loutere feit dat een middel wordt aangebracht als een middel van openbare orde niet dat het niet in aanmerking wordt genomen indien het de loyale procesvoering zou schenden. Wat het belangvereiste betreft meent de verwerende partij om de hiervoor in punt 5

uiteengezette redenen, dat er geen sprake is van een individueel of subjectief belang in hoofde van verzoekster en dat evenmin het algemeen belang wordt gediend door een nietigverklaring op grond van het ambtshalve aangevoerde middel.

8. Waar de verwerende partij meent dat verzoekster geen belang heeft bij het aangevoerde middel van openbare orde, kan zij niet worden bijgevalen. Het in het auditoraatsverslag aangevoerde middel betreft de onwettigheid van de delegatie van (publiekrechtelijke) bevoegdheid, zoals die door of krachtens de Grondwet is geregeld, waarvan het respect door de overheid de kern raakt van de eerbiediging van de rechtsstaat. Het raakt om die reden de openbare orde. Ten aanzien van een dergelijke bevoegdheid-verdelende regel is het belangvereiste bij het middel irrelevant, vermist die (aangevoerde) schending de persoonlijke belangen van de individuele rechtszoekende overstijgt en de Raad van State derhalve de verplichting oplegt de bestreden beslissing desgevallend ambtshalve aan die regels te toetsen, in het bijzonder in het licht van de artikelen 33, 37, 105 en 108 van de Grondwet.

Voorts kan de verwerende partij geenszins worden bijgevalen waar zij argumenteert dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op die grond, na het buiten toepassing laten van de betwiste rechtsgronden, verzoekster in een nadeliger positie zou brengen omdat er dan geen ‘bevoegde autoriteit’ meer zou zijn, wat volgens haar ook het algemeen belang niet dient. Met die argumentatie gaat de verwerende partij er geheel aan voorbij dat het – in voorkomend geval – haar toekomt te voorzien in het te verlenen vereiste rechtsherstel. De Raad van State merkt in dat verband nog op dat het niet alleen haar prerogatief is maar ook haar plicht, gelet op het bepaalde in artikel 16 van de Verordening (EU) nr. 269/2014, te voorzien in de ‘bevoegde autoriteit’ opdat deze de noodzakelijke uitvoering van de verordening kan realiseren.

9. In zoverre de repliek van de verwerende partij zo zou moeten worden gelezen dat zij zou menen dat te dezen de beginselen inzake loyale procesvoering zouden zijn geschonden, kan zij evenmin worden gevolgd. Het middel dat de openbare orde aanbelangt is immers aangevoerd in het

auditoraatsverslag en beide partijen hebben derhalve de kans gekregen om er in hun laatste memorie op te repliceren, wat zij ook hebben gedaan.

10. De exceptie wordt verworpen.

Betreffende de gegrondheid van het ambtshalve aangevoerde middel

Standpunt van de verwerende partij

11. Wat de gegrondheid van het ambtshalve aangevoerde middel betreft, repliceert de verwerende partij in haar laatste memorie als volgt.

Ten eerste, wat de kritiek betreft op de machtigingsbepaling aan de Koning zoals die ligt vervat in artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 ‘inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten’ (hierna: wet van 13 mei 2003), verwijst zij naar de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot die wet heeft geleid en waaruit kan worden afgeleid dat de aan de Koning verleende bevoegdheid beperkt is tot de uitvoering van de verplichtingen waartoe de Belgische overheid gehouden is op grond van de sanctieverordening (EU) nr. 269/2014 “en dit binnen het kader dat door de verordening zelf is vastgelegd”. In die memorie van toelichting wordt gesteld dat “[d]e bij dit wetsontwerp aan de Koning verleende bevoegdheid zeer duidelijk [is] afgebakend. Ze kan alleen worden uitgeoefend om uitvoering te geven aan verplichtingen die uit hoofde van Europese verdragen op België rusten” (*Parl. St.*, Kamer 2002-2003, 2210/1, p. 9). De bevoegdheid van de Koning blijft aldus beperkt tot de uitvoering van de verplichtingen die op de Belgische overheid rusten op grond van de sanctieverordening. De Koning kan de omvang van die verplichtingen en de voorwaarden waaronder die verplichtingen moeten worden uitgevoerd, niet wijzigen daar zij reeds vastgelegd zijn in de sanctieverordening zelf die rechtstreeks van toepassing is in de interne rechtsorde. Volgens de verwerende partij “laat de wet het de Koning niet toe om verordenend op te treden”.

Hij kan enkel uitvoering geven aan verplichtingen die voortvloeien uit de Europese verordening.

Wat de beweerde onwettigheid betreft van artikel 2 van het koninklijk besluit van 12 december 2023 ‘tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten’ (hierna: het koninklijk besluit van 12 december 2023), waarbij de Algemene Administratie van de Thesaurie van de FOD Financiën wordt aangewezen als de “bevoegde autoriteit” (artikel 2, eerste lid) en waarbij de minister van Financiën of zijn gedelegeerde wordt aangeduid om, op aanvraag, bepaalde beslissingen van individuele strekking te nemen in toepassing van Verordening nr. 269/2014 (artikel 2, tweede lid), verwijst de verwerende partij naar het verslag aan de Koning bij die bepaling. Daarin, aldus de verwerende partij, wordt meegedeeld dat het genoemde koninklijk besluit – wat de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied bepaald in de Europese reglementering betreft –, eensdeels, de aanduiding van de Algemene Administratie van de Thesaurie van de FOD Financiën als bevoegde autoriteit beoogt en, anderdeels, dat “[d]e administratieve bevoegdheid die de Algemene Administratie van de Thesaurie van de Federale Overheidsdienst Financiën reeds uitoefent, door deze bepaling [wordt] bevestigd. De minister van Financiën of zijn gedelegeerde beslist over de toestemming of weigering van elke aanvraag tot afwijking, verrichting, beschikbaarstelling of vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen, of elke andere beslissing in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied. De mogelijke beschikbaarstelling of vrijgave van deze tegoeden of middelen is voorzien in de toepasselijke Europese bepalingen betreffende beperkende maatregelen”. Uit de formulering van artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 en uit het verslag aan de Koning daarbij leidt de verwerende partij vervolgens af dat aan de minister van Financiën geen verordenende bevoegdheid wordt toegekend. De bevoegdheid van de minister blijft aldus beperkt tot beslissingen van individuele strekking die enkel op aanvraag

kunnen worden genomen, en die kunnen bestaan uit het verlenen van een (toestemming of weigering van) een afwijking op de principiële bevrozing, de beschikbaarstelling of vrijgave van tegoeden of economische middelen, een bepaalde verrichting (bv. overdracht of overboeking van tegoeden en effecten), of andere beslissingen in het kader van Verordening nr. 269/2014, en dit “onder de voorwaarden die zijn voorzien in de sanctieverordening zelf”. Meer niet. Die beslissingen, aldus de verwerende partij, worden genomen op grond van de voorwaarden die in de sanctieverordening zijn vastgelegd “zonder dat aan de minister de mogelijkheid wordt gelaten om die voorwaarden te wijzigen of aan te vullen”. Van een algemene, onbeperkte bevoegdheidsdelegatie, waaronder een verordenende bevoegdheid is begrepen, is dus geen sprake.

Evenmin is er volgens de verwerende partij een tegenstrijdigheid tussen het eerste en het tweede lid van artikel 2 van het koninklijk besluit van 12 december 2023. De Algemene Administratie van de Thesaurie die is aangewezen als bevoegde autoriteit bij artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 is geen fysiek persoon en kan als dusdanig geen beslissingen tot toestemming of weigering nemen. Wel staat zij (en de personeelsleden die er deel van uitmaken) “onder toezicht” van de minister van Financiën. Het is dan ook om die reden dat de beslissingsmacht in artikel 2, tweede lid, van datzelfde koninklijk besluit wordt gedelegeerd aan de minister bevoegd voor financiën of zijn gedelegeerde. Het gegeven dat in toepassing van artikel 2*bis*, tweede lid, van Verordening nr. 269/2014, de kans bestaat dat, onder de algemene of specifieke voorwaarden, algemene of specifieke toestemmingen voor humanitaire doeleinden worden verleend, verandert niets aan de vaststelling dat de bevoegdheid in toepassing van artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023, beperkt zal moeten blijven tot een beslissing van individuele strekking dewelke nog steeds moet gebeuren onder de voorwaarden die zijn vastgelegd in de sanctieverordening die rechtstreeks toepasselijk is in de interne rechtsorde. De bestreden weigeringsbeslissing (met individuele strekking) betreft geen verordenend besluit aangezien er geen regels worden vastgelegd die van toepassing zouden zijn op elke aanvraag en op een onbepaald aantal gevallen. De voorwaarden

waaronder besloten kan worden tot toestemming of weigering, worden niet gewijzigd of aangevuld.

Verder merkt de verwerende partij nog op dat de bevroeringsmaatregel het recht op eigendom niet miskent nu het geen onteigening inhoudt. Enkel de uitoefening ervan wordt onderworpen aan beperkingen ingevolge de toepassing van de Verordening nr. 269/2014. De uitoefening van het eigendomsrecht is geen onvoorwaardelijk recht, zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie onder meer oordeelde in een arrest van 28 maart 2017 (HvJ 28 maart 2017, C-72/15, ECLI:EU:C:2017:236, punt 148). Evenmin miskent de hier bestreden beslissing, die genomen is in toepassing van de regels en voorwaarden inzake vrijgave zoals bepaald in artikel 6, eerste lid, en artikel 6ter, vijfde lid, van Verordening nr. 269/2014, het eigendomsrecht. Het is immers niet de hier bestreden beslissing die tot gevolg heeft dat de tegoeden en effecten van verzoekster bevroren blijven, maar wel het feit dat aan de vereisten voor een vrijgave, zoals vastgelegd in voormelde bepalingen van Verordening nr. 269/2014, niet is voldaan. De verwerende partij stelt nog dat zij “immers geen keuzemogelijkheid heeft om eventueel toch toestemming te verlenen voor vrijgave van tegoeden en effecten indien aan de vereisten van die vrijgave die zijn vastgelegd in Verordening nr. 269/2014, niet is voldaan”. Het is de verwerende partij niet toegelaten om die vereisten te wijzigen, af te schaffen of aan te vullen.

De verwerende partij besluit dat het standpunt dat het koninklijk besluit van 12 december 2023 op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten, dan ook niet kan worden bijgevalen en dat dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt inzake de bevoegdheidsdelegatie van de minister van Financiën aan de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie bij het ministerieel besluit van 13 december 2023. Evenmin kan het bezwaar in verband met de toepassing van artikel 52 van het koninklijk besluit van 19 juli 2013 ‘tot vaststelling van het organiek reglement van de Federale Overheidsdienst Financiën en van de bijzondere bepalingen die van toepassing zijn op het statutair personeel’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 juli 2013) worden bijgevalen. De bevoegdheid van de Administrateur-generaal van de

Algemene Administratie van de Thesaurie van de FOD Financiën op grond van artikel 1 van het ministerieel besluit van 13 december 2023, is beperkt tot beslissingen bedoeld in artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023, dat op zijn beurt gegrond is op artikel 2 van de wet van 13 mei 2003. Deze bevoegdheid is, zo herhaalt de verwerende partij, duidelijk afgebakend en beperkt tot beslissingen van individuele strekking die genomen worden op aanvraag en die bovendien uiterst technisch van aard zijn en enkel de uitvoering van de regels inzake de afwijking op de principiële bevrozing van tegoeden en effecten beogen, zoals de beslissingen inzake vrijstellingsverzoeken. Aan de Administrateur-generaal wordt niet toegelaten om verordenend op te treden. Bij het uitoefenen van die beslissingsbevoegdheid blijft de Administrateur-generaal bovendien onderworpen aan het toezicht van de minister van Financiën die trouwens het recht blijft behouden om de delegatie in te trekken. Tegen de genomen beslissing van individuele strekking van de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie kan trouwens een rechtsmiddel worden aangewend, namelijk een beroep bij de Raad van State.

Tot slot, verwijst de verwerende partij nog naar advies nr. 32.461/4 van 21 oktober 2002 van de afdeling Wetgeving van de Raad van State – het betreft het advies over een ontwerp van koninklijk besluit ‘tot vaststelling van de bijzondere voorwaarden voor de toelating tot het luchtverkeer van ultralichte motorlucht-vaartuigen’ –, dat volgens de verwerende partij “bij analogie” kan worden toegepast op zowel de bevoegdheidsdelegatie als de bestreden beslissing in de voorliggende zaak. De bevoegdheid om te dezen beslissingen met individuele strekking te nemen gebeuren “louter ter uitvoering van de uitzonderingsbepalingen die zijn vastgelegd in Verordening nr. 269/2014, zonder dat de Administrateur-generaal belast wordt met de bevoegdheid om die uitzonderingsbepalingen te wijzigen of aan te vullen, en waarbij tevens toezicht wordt uitgeoefend door de minister van Financiën.”

“Volledigheidshalve” merkt de verwerende partij tot slot nog op dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State geen bevoegdheidsbezwaren heeft geformuleerd bij het ontwerp van het koninklijk besluit van 12 december

2023, noch heeft de Raad van State in zijn (schorsings)arrest nr. 257.508 van 3 oktober 2023, ECLI:BE:RVSCE:2023:ARR.257.508, bezwaren in die zin geformuleerd, zodat dient te worden aangenomen dat “de bevoegdheid van de Administrateur-generaal reeds, minstens impliciet, is aanvaard”.

12. Op de terechtzitting wijst de verwerende partij nog op de (tussengekomen) wet van 15 juli 2026 (*cfr. supra*, punt 3.5). Zij wijst er op dat met artikel 34, eerste lid, van die wet “het koninklijk besluit van 12 december 2023 wordt bekrachtigd met ingang van 18 december 2023, de dag van zijn inwerkingtreding”. Hoofdstuk 8 van de wet van 15 juli 2026 dat (enkel) het genoemde artikel 34 bevat, treedt in werking de dag waarop de wet van 15 juli 2026 in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt, dit is op 28 juli 2026.

Standpunt van verzoekster

13. Verzoekster sluit zich in haar laatste memorie aan bij de analyse en het besluit van het auditoraatsverslag tot inwilliging van het voorliggende beroep op grond van een ambtshalve ingeroepen middel van openbare orde gebaseerd op de onwettigheid van het reglementaire besluit waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, waardoor zij bij gebrek aan rechtsgrond buiten toepassing moet worden gelaten en waardoor de bestreden beslissing genomen is door een onbevoegd persoon.

14. Wat de tussengekomen wet van 15 juli 2026 betreft, repliceert de raadsman van verzoekster op de terechtzitting dat de wetgevende validatie veeleer aantoont dat de verwerende partij er zich van bewust was dat het reglementair kader en de verleende bevoegdheidsdelegaties on(grond)wettig zijn en, derhalve, de wettigheidstoetsing niet zouden kunnen doorstaan.

Beoordeling

Ambtshalve heropening van het debat

15. Zoals uit de uiteenzetting van de feiten is gebleken (*cfr. supra*, punt 3.6) heeft de Raad van State na de sluiting van het debat in de voorliggende zaak met zijn arrest nr. 267.613 van 11 september 2026 in de zaak A.243.220/VI-23.168 de in die zaak bestreden weigeringsbeslissing van de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie tot vrijgave van de (betrokken) bevroren tegoeden vernietigd omwille van de onbevoegdheid van de steller van de akte. Tot die vernietiging heeft de Raad van State besloten nadat hij om de in dat arrest aangehaalde redenen, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, heeft geoordeeld dat het ministerieel besluit van 13 december 2023 waaraan de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie zijn bevoegdheid ontleend inzake beperkende maatregelen zoals de voorliggende weigering tot vrijgave, buiten toepassing moest worden gelaten.

16. In het genoemde arrest wordt geen uitspraak gedaan over (i) de delegaties die liggen vervat in artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 12 december 2023 dat het genoemde ministerieel besluit van 13 december 2023 (mede) tot rechtsgrond strekt – en inmiddels is bekrachtigd bij wet –, noch (ii) over de vraag of artikel 52 van het koninklijk besluit van 19 juli 2013 ‘tot vaststelling van het organiek reglement van de Federale Overheidsdienst Financiën en van de bijzondere bepalingen die van toepassing zijn op het statutair personeel’ een rechtsgrondbiedende bepaling kan zijn voor het toekennen aan de Administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Thesaurie van (derdenbindende) individuele beslissingsbevoegdheid jegens rechtsonderhorigen die vreemd zijn aan de FOD Financiën.

17. Aangezien het genoemde arrest nr. 267.613 dateert van na het in beraad nemen van de voorliggende zaak en derhalve niet het voorwerp heeft kunnen uitmaken van een tegensprekelijk debat tussen de partijen, is er, gelet op de mogelijke weerslag ervan op de gegrondheid van het voorliggende beroep, aanleiding om ambtshalve het debat te heropenen en de partijen toe te laten schriftelijk standpunt hierover in te nemen.

18. Daarnaast past het de partijen nog de gelegenheid te bieden om schriftelijk standpunt in te nemen over de (hangende het voorliggende vernietigingsberoep) tussengekomen wet van 15 juli 2026 waarnaar zij op de terechtzitting hebben verwezen, in het bijzonder over artikel 34 (dat in werking is getreden op 28 juli 2026) ervan, en de gevolgen ervan op het in de voorliggende zaak ambtshalve aangevoerde middel.

De partijen wordt tevens de mogelijkheid geboden, specifiek wat artikel 34 van de wet van 15 juli 2026 betreft waarbij het koninklijk besluit van 12 december 2023 retroactief wordt bekrachtigd, erover schriftelijk standpunt in te nemen in het licht van het recht op toegang tot de rechter zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag ‘tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden’, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en artikel 47 van het Handvest van 12 december 2007 van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het genoemde artikel 34 is aangehaald hiervoor onder punt 3.5. Er wordt naar verwezen.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat daarover in de memorie van toelichting bij deze wetsbepaling het volgende valt te lezen:

“Dit ontwerpartikel bekrachtigt het koninklijk besluit van 12 december 2023 tot aanduiding van de bevoegde autoriteit betreffende de opdrachten in het kader van de beperkende maatregelen op financieel gebied, overeenkomstig artikel 2 van de wet van 13 mei 2003 inzake de tenuitvoerlegging van de beperkende maatregelen die genomen worden door de Raad van de Europese Unie ten aanzien van Staten, sommige personen en entiteiten. Dit besluit zal worden opgeheven op de dag dat het besluit in werking treedt dat de bevoegde autoriteit voor de opdrachten op financieel gebied aanduidt krachtens het nieuw artikel 6, § 1, in de wet van 13 mei 2003, ingevoegd bij artikel 9 van dit ontwerp” (*Parl. St. Kamer*, 2025-2026, 1600/001, 49).”

19. Het is partijen toegelaten desgewenst in een schriftelijke nota hun standpunt kenbaar te maken betreffende het nieuw gegeven waarvan sprake *sub* 15 en de weerslag ervan op het voorliggende geschil, evenals wat de gevolgen

betreft van artikel 34 van de wet van 15 juli 2026 op het ambtshalve aangevoerde middel, en zulks binnen een termijn zoals hierna is bepaald.

BESLISSING

1. Het debat wordt heropend.

2. Verzoekster en de verwerende partij hebben elk, vanaf de betekening van dit arrest, een termijn van 30 dagen om desgewenst de in punt 19 vermelde schriftelijke nota in te dienen.

3. De zaak wordt vastgesteld op de openbare zitting van 18 november 2026 om 14.00 uur.

Dit arrest is uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Inge Vos,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques